

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **BENet Praha, spol. s r. o.**, zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Klimešem, se sídlem Dukelských hrdinů 14, Praha 7, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Prahu 2** se sídlem Vinohradská 49, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2006, č. j. 9 Ca 286/2004 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 (dále jen „žalovaný“) ze dne 21. 9. 2004, č. j. 128220/04/002514/8311. Tímto rozhodnutím žalovaný podle ustanovení § 53 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“) zamítl reklamaci stěžovatele proti rozhodnutí o přeplatku ze dne 14. 7. 2004, č. j. 107939/04/002514/8311.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Tvrdí, že s právními závěry městského soudu nesouhlasí, jelikož v případě, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí na daňové penále, o čemž je přesvědčen, nemůže být zákonný ani postup finančního úřadu, kterým byl na tento nedoplatek převeden přeplatek z jiné daně.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkazuje na vyjádření k žalobě, které v řízení před městským soudem podal, a nesouhlasí s tím, že by bylo vydáno nezákonné rozhodnutí na daňové penále.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak je již konstatováno výše, stěžovatel nikterak nespecifikoval důvody, pro které kasační stížnost podal. Z jejího obsahu je nicméně patrné, že nezpochybňuje skutková zjištění, která byla v této věci provedena, nýbrž jejich právní posouzení. Protože Nejvyšší správní soud hodnotí každé podání dle jeho obsahu, vycházel v dalším z toho, že stěžovatel uplatnil kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento důvod předpokládá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Zde totiž směřuje obsah stížnostní námitky: stěžovatel tvrdí, že žalovaný chybně a v rozporu se zákonem vyhodnotil nastalou situaci ohledně možnosti převodu daňového přeplatku. Právě tímto směrem proto Nejvyšší správní soud upřel svoji další pozornost.

V projednávané věci z obsahu správního a soudního spisu plyne, že shora citovaným rozhodnutím Finanční úřad pro Prahu 2 zamítl reklamaci stěžovatele proti rozhodnutí o přeplatku, a to z důvodu, že odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru na penále na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2001 ze dne 16. 6. 2004, č. j. 98034/04/002514/8311, nemá odkladný účinek, a protože daňové penále nebylo uhrazeno v náhradní lhůtě, byl přeplatek na dani z přidané hodnoty podle ustanovení § 64 daňového řádu převeden na úhradu daňového nedoplatku.

Stěžovatel proti tomu v žalobě ze dne 26. 11. 2004 namítl, že k pozdní úhradě daně došlo v důsledku trestního stíhání tehdejšího jediného společníka a jednatele společnosti a současně došlo k zajištění finančních prostředků na bankovních účtech. K pozdní úhradě daně tedy nedošlo v důsledku jednání daňového subjektu, nýbrž postupem státních orgánů. Proto je penalizace zneužitím práva a porušením ústavně zaručených práv.

Městský soud v Praze žalobu zamítl, když především konstatoval, že stěžovatel zpochybnil nikoliv zákonnost rozhodnutí o reklamaci, nýbrž zákonnost platebního výměru ze dne 16. 6. 2004, kterým byl stěžovateli sdělen předpis penále. Zákonné podmínky pro převedení daňového přeplatku na existující daňový nedoplatek však splněny byly.

Nejvyšší správní soud při hodnocení zákonnosti napadeného rozsudku městského soudu a jemu předcházejícího postupu stěžovatele vycházel z ustanovení § 64 odst. 1, 2 daňového řádu, podle něhož *„částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem. Přeplatek se použije na úhradu případného nedoplatku u jiné daně nebo, není-li takového nedoplatku, jako záloha na dosud nesplatnou daňovou povinnost na*

dani, u které přeplatek vznikl. Daňový přeplatek se použije i na úhradu daňového nedoplatku téhož daňového dlužníka u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, požádá-li o to tento správce daně tak, aby tento požadavek došel správci daně, u něhož je evidován daňový přeplatek, ještě před jeho vrácením, nejpozději však do dne lhůty nároku na jeho vrácení. K požadavku se připojí vykonatelný výkaz nedoplatků, které mají být přeplatkem uhrazeny; pokud bude požadavek uplatněn prostřednictvím propojených automatizovaných daňových informačních systémů, stačí předložit vykonatelný výkaz nedoplatků dodatečně do deseti dnů od uplatnění požadavku na úhradu nedoplatků. Požadavku nelze vyhovět, neexistuje-li v době jeho uplatnění vratitelný přeplatek. Úhrada daňových nedoplatků evidovaných u správce daně, u něhož je evidován i daňový přeplatek, má přednost. O převedení přeplatku na úhradu nedoplatku u jiné daně se daňový dlužník vyrozumí. Za den úhrady tohoto nedoplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku.“

Ve shodě s městským soudem zdejší soud konstatuje, že stěžovatel ani v kasační stížnosti nebrotí proti nenaplnění zákonem vymezených podmínek pro převedení daňového přeplatku, nýbrž zpochybňuje toliko samotnou existenci daňového nedoplatku, tzn. vyměřené penále. Platí, že podle ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, což představuje limit jeho přezkumné činnosti, přičemž v daném případě neshledal sebemenší důvod k domněnce, na níž pamatuje odst. 3 cit. ustanovení, tedy že řízení před městským soudem bylo zmatečné, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné anebo že rozhodnutí správního orgánu je nicotné. Již z tohoto důvodu proto kasační stížnost nemohla být shledána důvodnou.

Jak totiž správně konstatoval městský soud, zákonem stanovené podmínky pro převedení předmětného daňového přeplatku na existující daňový nedoplatek splněny byly. Rozhodující je v tomto směru shora citovaný vykonatelný platební výměr ze dne 16. 6. 2004, který založil povinnost stěžovatele zaplatit předepsané penále v náhradní lhůtě splatnosti, k čemuž však nedošlo. Důležité je, že nic z toho stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nerozporoval, když toliko uváděl důvody nesplnění svojí daňové povinnosti. Tyto důvody však v tomto řízení nemají žádnou relevanci, neboť – jak dostatečně plyne ze shora citované zákonné úpravy – k převedení daňového přeplatku dochází z úřední povinnosti a správce daně proto není oprávněn v této fázi řízení již zkoumat důvody nesplnění daňové povinnosti. Z toho je jasné, že možnost přezkumu těchto důvodů nemá ani správní soud v následném žalobním řízení. Městský soud proto také v odůvodnění napadeného rozsudku zcela případně poukázal na to, že pokud by byl v budoucnu z jakýchkoliv důvodů zrušen platební výměr na daňové penále, bude muset správce daně přehodnotit rovněž převedení části stěžovatelova daňového přeplatku na úhradu tohoto penále.

Jen jako obiter dictum proto Nejvyšší správní soud stěžovateli připomíná, že rozsudkem ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 2 Afs 45/2007 (www.nssoud.cz), zamítl jeho kasační stížnost brojící proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2006, č. j. 6 Ca 180/2005 - 37, kterým tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 18. 4. 2005, č. j. FŘ 10144/15/04. Tímto rozhodnutím žalovaný podle ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu zamítl odvolání stěžovatele právě proti citovanému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2004, č. j. 98034/04/002514/8311, kterým bylo stěžovateli vyměřeno penále na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2001 ve

výši 8652 Kč. I v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil k tvrzené objektivní nemožnosti stěžovatele uhradit předmětnou daňovou povinnost, když s odvoláním na konstantní judikaturu konstatoval, že „přezkoumává-li žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit dluh žalobci řádně sdělena, zda skutečně žalobce platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování zásady dispoziční vázán rovněž soud“ (viz např. rozsudek sp. zn. 1 Afs 137/2004, in: č. 1182/2007 Sb. NSS). Lze tak shrnout, že povinnost hradit daňové penále je povinností objektivní, v zásadě nezávislou na subjektivních důvodech, pro které se tak stalo. Daňové penále totiž vzniká přímo ze zákona a správce daně toliko daňovému subjektu sděluje jeho výši. Takto argumentačně postavená kasační stížnost proto nemohla být shledána důvodnou.

V tomto rozsudku také Nejvyšší správní soud stěžovateli poměrně obsáhle vyložil, jaké prostředky k odstranění tvrdosti zná daňový řád a shrnul, že právní instituty prominutí příslušenství daně (§ 55a odst. věta druhá daňového řádu), prominutí daňového nedoplatku (§ 65 cit. zákona) a posečkání daně a povolení splátek (§ 60 cit. zákona) by měly zajistit, že ve všech případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení. Je pak věcí každého daňového subjektu zvážit, zda na okolnosti jeho konkrétního případu dopadá možnost použití některého z prezentovaných institutů.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému Finančnímu úřadu pro Prahu 2 náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu

